

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r.

Powód T. W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych solidarnie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 269 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty jako zwrotu za zakupione i uszkodzone słuchawki (...) marki S. oraz kwoty 10 zł. za każdy rozpoczęty miesiąc braku możliwości używania słuchawek (...) marki S. od dnia 29 maja 2015 r. do dnia zapłaty zgodnie z pkt. 1 powództwa – jako kompensaty za brak możliwości korzystania z zakupionego produktu. Powód wniósł również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych solidarnie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na początku 2015 r. nabył od osoby fizycznej używane słuchawki marki S. model (...) o nr seryjnym (...). Wraz ze słuchawkami otrzymał oryginał faktury VAT z dnia 11 października 2013 r. wystawionej na nazwisko P. M. przez sprzedawcę (...) Sp. z o.o. w W.. W maju 2015r. słuchawki uległy uszkodzeniu i powód nie mógł z nich prawidłowo korzystać, w związku z czym zwrócił się do autoryzowanego serwisu producenta marki S., który stwierdził uszkodzenie słuchawek oraz brak możliwości naprawy. Powód podniósł, iż kupując produkt od konsumenta – sam będąc konsumentem wszedł w ogół praw i obowiązków poprzednika, wobec czego w dniu 20 lipca 2015 r. zgłosił reklamację zgodnie z przyjętą procedurą. W dniu 28 sierpnia 2015 r. powód otrzymał odmowę zwrotu kosztów za zakupiony i uszkodzony sprzęt. Powód podniósł, iż zgłosił również reklamacje (...) Sp. z o.o., w odpowiedzi na co uzyskał informację, że uszkodzony produkt jest oryginalnym produktem firmy (...), dystrybuowanym na polskim rynku przez spółkę (...) sp. z o.o., wyprodukowanym w 2013 r., który jest objęty 12-miesięczną gwarancją producenta.

Pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany zaprzeczył, jakoby powód nabył słuchawki marki S. model (...) w sklepie internetowym O. O.! należącym do pozwanej. Podniósł nadto, iż przedstawiona przez powoda faktura VAT nr (...) wskazująca jako nabywcę P. M. nie została wystawiona przez (...) Sp. z o.o. Wobec powyższego – jak wskazuje (...) Sp. z o.o. pozwany nie jest wystawcą dokumentu sprzedaży przedstawionego przez powoda i nie jest również stroną umowy sprzedaży zawartej przez powoda. Nadto, co podkreśla pozwana (...) Sp. z o.o., powód – jak sam przyznał – nabył używane słuchawki od osoby fizycznej, tym samym nie jest stroną stosunku łączącego go z pozwaną spółką.

W imieniu pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. nikt nie stawiał się na posiedzenia wyznaczone na rozprawę, pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności i nie złożył wyjaśnień na piśmie, ani ustnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. W. zgłosił reklamację D. (...) Klienta Sklepu (...) pl należącego do (...) Sp. z o.o. w W. dot. uszkodzenia słuchawek marki S. model (...) o nr seryjnym (...). Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...). W odpowiedzi na przesłane zgłoszenie, Zespół (...) poinformował powoda, że nie może uznać jego roszczenia za zasadne, bowiem wraz z serwisem producenta dokonano weryfikacji przedstawionego dokumentu i stwierdzono, że nie jest to dokument uprawniający do wymiany sprzętu. Poinformowano dodatkowo, że przedstawiona faktura „ (...)” nie jest fakturą wystawioną przez sklep internetowy OleOle (korespondencja mailowa – k. 8-9).

T. W. zgłosił reklamację producentowi S. (...) Sp. z o.o. w odpowiedzi na co otrzymał informację, że producent na produkty typu walkman S. udziela 12 miesięcy gwarancji, zatem sprzęt objęty reklamacją jest pogwarancyjny (korespondencja mailowa – k. 10).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach.

Powód dołączył do pozwu kserokopię faktury VAT nr (...). Podzielić należy zapatrywanie, że dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Jeżeli pismo nie może zostać uznane za dokument, nie może być ono także podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Kserokopia taka nie stanowi dowodu w sprawie, w szczególności nie może być również uznana za środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c. (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1163/12, LEX nr 1331131, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 65/09, LEX nr 627200; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2009 r., II CSK 49/09, LEX nr 578039, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727 i tam cyt. orzecznictwo).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem żądania zgłoszonego w niniejszej sprawie był zwrot kwoty uiszczonej przez powoda tytułem ceny za uszkodzone słuchawki (...) marki S. oraz rekompensaty za brak możliwości korzystania z zakupionego produktu w kwocie 10 zł. za każdy rozpoczęty miesiąc braku możliwości używania słuchawek.

Tak sformułowane żądanie podlegało rozważaniu w świetle unormowań zawartych w ustawie z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2002.141.1176 z późn. zm. - dalej jako: „u.s.k.”), która obowiązywała w chwili zawierania wskazanej umowy i znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie stosownie do art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014, poz. 827 z późn. zm.), w myśl którego do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Stosownie do art. 1 ust. 1 u.s.k., znajduje ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą.

W myśl art. 4 ust. 1 u.s.k. sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. W przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 1 u.s.k. jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia, w myśl natomiast ust. 4 powołanego uregulowania jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany, albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Istota rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy powodowi przysługiwało w stosunku do pozwanych roszczenie z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową.

W tym miejscu należy podkreślić, że Sąd orzekający podziela i przyjmuje za własne stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w Uchwale 7 Sędziów z dnia 5 lutego 2004r. w sprawie o sygn. akt III CZP 96/03, zgodnie z którym: „rękojmię, a także wynikające z niej uprawnienia należy więc wiązać ze stosunkiem prawnym, którego źródłem jest umowa sprzedaży. W konsekwencji uznać trzeba, że uprawnienia z rękojmi przysługują kupującemu tylko względem sprzedawcy, z którym pozostaje on w stosunku zobowiązaniowym wynikającym z umowy sprzedaży. Przejście tych uprawnień na inne osoby musi mieć wobec tego wyraźną podstawę bądź w przepisach ustawy, bądź w ważnej czynności prawnej pomiędzy uprawnionym a dalszym nabywcą rzeczy wadliwej. Z przytoczonych względów nie może być uznany za uzasadniony pogląd, że uprawnienia z rękojmi związane są z prawem własności rzeczy, w związku z czym wraz z jej przeniesieniem przechodzą na kolejnego nabywcę. Dla takiego stanowiska brak podstawy prawnej. Przejście prawa własności do rzeczy sprzedanej związane jest wprawdzie z umową sprzedaży, ale nie upoważnia to w żadnym razie do twierdzenia, że wraz z przejściem tego prawa na kolejnego nabywcę przechodzą wszelkie prawa, jakie wynikają dla niego z umowy sprzedaży. Przejście obligacyjnych praw przysługujących kupującemu, jako stronie stosunku zobowiązaniowego sprzedaży, może być dozwolone z zachowaniem regulacji przewidzianej w kodeksie cywilnym dla wierzytelności, natomiast ocena skutków przejścia prawa własności na kolejnego nabywcę dokonywana jest na podstawie przepisów prawa rzeczowego. W świetle powołanych przepisów brak jest podstaw do uznania, że uprawnienia z rękojmi należą do uprawnień tworzących prawo własności lub obowiązków je obciążających. Jeszcze raz podkreślić należy, że uprawnienia i obowiązki wynikające z rękojmi są elementami stosunku zobowiązaniowego sprzedaży, nie można zatem wiązać ich przejścia na inną osobę z przeniesieniem własności rzeczy.”

Nie ulega przy tym wątpliwości, że powyższe uwagi dotyczące przejścia uprawnień wynikających z rękojmi są adekwatne także do uprawnień powstających na gruncie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, a to z uwagi na fakt, iż wynikające z odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową uprawnienia wynikają – tak jak i rękojmia za wady – ze stosunku prawnego, którego źródłem jest umowa sprzedaży. Wobec powyższego przywołane wyżej wnioski muszą aktualizować się również na gruncie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego. Uprawnienia z tytułu odpowiedzialności za zgodność towaru z umową nie są udzielane kupującemu jako właścicielowi rzeczy, ale jako stronie stosunku zobowiązaniowego sprzedaży, w celu umożliwienia mu przywrócenia ekwiwalentności pomiędzy tym, co świadczył on na rzecz sprzedawcy, a jego świadczeniem. Podkreślić raz jeszcze należy, iż u podstaw uprawnień z tytułu odpowiedzialności za zgodność towaru z umową leży – jak sama nazwa wskazuje - umowa sprzedaży, a zatem uprawnienia te mają charakter czysto zobowiązaniowy, w konsekwencji uznać należy, iż z zasady są one skuteczne, tak jak każde uprawnienie o charakterze względnym, tylko w stosunkach pomiędzy stronami danego zobowiązania.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekający stanął na stanowisku, że uprawnienia z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową przysługują kupującemu tylko względem sprzedawcy, z którym pozostaje on w stosunku zobowiązaniowym wynikającym z umowy sprzedaży. Przejście w/w uprawnień na inne osoby musi mieć wobec tego wyraźną podstawę bądź w przepisach ustawy, bądź w ważnej czynności prawnej pomiędzy uprawnionym a dalszym nabywcą rzeczy wadliwej, w szczególności uprawnienia z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową nie przechodzą automatycznie z przejściem własności i posiadania rzeczy sprzedanej.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów ciąży na stronach. Według art. 6 k.c. natomiast ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z wskazywanych faktów wywodzi skutki prawne. W tej konkretnej sytuacji to na powódzie właśnie spoczywał obowiązek udowodnienia: po pierwsze, że jego poprzednik prawny i pozwany pozostawali w stosunku zobowiązaniowym wynikającym z umowy sprzedaży słuchawek marki S. model (...) o nr seryjnym (...), po drugie, że powód skutecznie zawarł ze swym poprzednikiem prawnym umowę sprzedaży przedmiotowych słuchawek, na mocy której doszło do przejścia własności i posiadania rzeczy sprzedanej, po trzecie, że pomiędzy pierwotnym nabywcą słuchawek a powodem doszło do skutecznego przelewu uprawnień z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową, i po czwarte wreszcie, że towar był niezgodny z umową. Obowiązek ujęty w art. 6 k.c. ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony egzekwowany. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej, powinna liczyć się z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku

procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Powyższe należy rozumieć w ten sposób, iż strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niewątpliwym przekonaniu Sądu powód nie wywiązał się z tak określonego obowiązku, bowiem nie wykazał dostatecznej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Z analizy materiału dowodowego złożonego do akt sprawy nie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, by P. M. zawarł umowę sprzedaży z pozwanym (...) Sp. z o.o. w W.. Powód przedstawił na tę okoliczność jedynie kserokopię dokumentu oznaczonego jako faktura (...). Pomijając nawet kwestię braku waloru dowodowego kserokopii, wskazać należy, że pozwany skutecznie zakwestionował okoliczność, by wskazana faktura została przez niego wystawiona. Jak bowiem wynika z przedstawionych przez niego dokumentów, w tym przykładowych faktur wystawionych w dniu 11 października 2013 r., faktury wystawiane przez pozwanego w tym dniu różniły się numeracją oraz zapisem graficznym. Co więcej, udokumentowane korespondencją mailową poszukiwania wskazanej przez powoda transakcji przez pracowników pozwanego według kryterium numeru (...), (...), (...) oraz ceny towaru, danych adresowych i osobowych nabywcy - nie przyniosły żadnego efektu. W tej sytuacji powód powinien był za pomocą innych środków dowodowych wykazać okoliczności będące podstawą dochodzonego w tym postępowaniu roszczenia, czemu jednak nie sprostał. Powód nie przedstawił również żadnego dowodu na okoliczność, by zawarł z P. M. umowę sprzedaży przedmiotowych słuchawek. Już tylko z uwagi na powyższe, powództwo jako nieudowodnione zasługiwało na oddalenie.

Przechodząc do dalszej oceny zasadności roszczenia powoda, wskazać należy, że nie wykazał, a nawet nie twierdził on, by zawarł z P. M. umowę przelewu uprawnień z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową. T. W. stał bowiem na stanowisku, którego w świetle poczynionych wyżej rozważań nie można uznać za słuszne, że uprawnienia te przechodzą automatycznie z przejściem własności i posiadania rzeczy sprzedanej. Wobec powyższego uznać należało, że powód nie udowodnił, mimo ciężącego na nim obowiązku, by skutecznie nabył uprawnienia z tytułu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową. Już tylko dla porządku należy dodać, że w tym stanie rzeczy, Sąd nie badał zgodności towaru z umową, niemniej w świetle zaoferowanych przez powoda dowodów, nie sposób uznać, by wykazano, że towar ten posiadał cechy kwalifikujące go jako niezgodny z umową. Powód nie przedstawił również karty gwarancyjnej sprzedanego towaru, a tym bardziej nie wykazał, by jakiegokolwiek uprawnienia z tytułu gwarancji na niego przeszły. W dołączonych przez powoda dokumentach na próżno również szukać dowodu na przeprowadzenie napraw spornego towaru przez (...) s.c. w W..

Kierując się przedstawioną argumentacją i przytoczonymi regulacjami prawnymi, Sąd oddalił przedmiotowe powództwo w całości.

W imieniu pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. nikt nie stawiał się na posiedzenia wyznaczone na rozprawę, pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności i nie złożył wyjaśnień na piśmie ani ustnie, wobec czego, przyjmując, że przywołane wyżej okoliczności nie pozwoliłyby Sądowi zastosować fikcji z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd zgodnie z dyspozycją art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny w stosunku do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W..

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nie ulega wątpliwości, że strona pozwana wygrała proces w całości. Koszty poniesione przez pozwanego należy uznać za celowe. Z tego też względu koszty procesu zostały w całości zasądzone od powoda na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. w wysokości 17 zł., na którą składała się opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z dnia 30 czerwca 2016r. wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi.

K.. 14 dni

W., dnia 15 lipca 2016r.